

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS:
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

ECYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:
BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

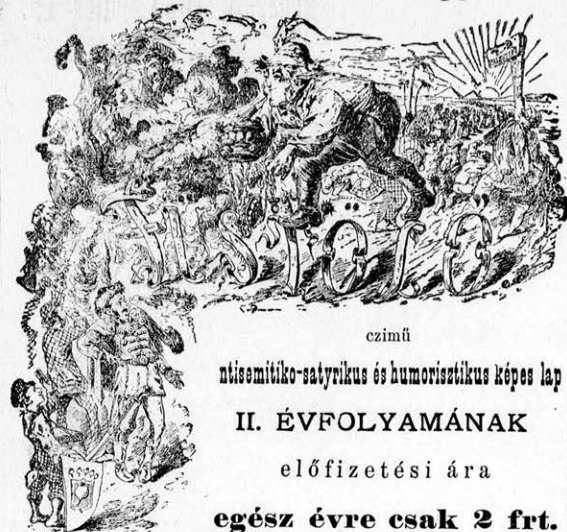

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYOMÁSA.
1883.

Teljes számú példányokkal még folyvást szolgálhatunk.

A havonta kétszer megjelenő

czimű

antisemitiko-satyrikus és humorisztikus képes lap

II. ÉVFOLYAMÁNAK

előfizetési ára

egész évre csak 2 frt.

Teljes számú példányokkal, az év elejétől kezdve még szolgálhatunk.

A 12 számból álló I. évfolyam egy frtjával még megrendelhető.

Az I. és II. évfolyamot együtt és egyszerre rendelve meg 2 frt 50 kr.

Az előfizetések — legczélszerűbben posta-utalvány-nyal — a „Füstölő“ kiadótulajdonosához, Bartalits Imréhez, (Budapest, VIII., Eszterházy-utca 12. sz. a) intézendők.

Előfizetési felhívás

Istóczy Győző országgyűlési képviselő

„12 RÖPIRAT“

czimű havi folyóiratának

III. ÉVFOLYAMÁRA.

A „12 röpirat“ 1882. október 15-től 1883. szeptember 15-ig terjedő III-ik évfolyami füzetei megjelennek havonként, nagy 8-ad rétü alakban, 2½ — 3 ivnyi tartalommal, minden hó 15-ik napján. Az első füzet 1882. október 15-én adatott ki.

Ugyanis a „12 röpirat“ harmadik évfolyami, egy összefüggő művet képező 12 füzetének egész évi előfizetési ára egy előfizetőnél 4 ft — kr. E szerint tehát kerül a 12 füzet egy-egy előfizetőnek 4 ft. — krba két „ 7 „ 50 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 3 „ 75 „ három „ 10 „ 50 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 3 „ 50 „ négy „ 13 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 3 „ 25 „ öt „ 15 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 3 „ „ „ öt előfizetőn felül minden további előfizetés szinte csak 3 — 3 frtba kerül.

A ki öt előfizetést egyszer már beküldött, jogosítva van további előfizetéseket 3 frtjával egyenként is beküldeni.

A most részletezett árleendősi kedvezményekben azonban csakis egész évi előfizetők részesülnek; s azért a félévi előfizetési összeg változatlanul 2 ft.

Gyűjtők a következő kedvezményekben részesülnek; A ki öt előfizetést gyűjt, tiszteletpéldánykép kapja a III-ik évfolyami 12 füzetet;

hét gyűjtött előfizető után pedig megkapja a III-ik és II-ik (vagy e helyett kívánatra az I-ső) évfolyami, összesen 24 füzetet;

tíz gyűjtött előfizető után pedig a III-ik, II-ik és I-ső évfolyami, összesen 36 füzetet nyeri a gyűjtő tiszteletpéldányul; — ekkép a tíz előfizetőt gyűjtő birtokába jutván összesen 36 füzeteinknek, a melyekben az európai modern zsidókérdés, első felszínre jutása óta nyomról-nyomra való ismerve van.

Egyszermind pedig a czélből, hogy a mai közgazdasági, társadalmi és politikai viszonyok megértésére, valamint az országgyűlés legközelebbi ülészaka alatt egész hévvel meginduló zsidóügyi viták előzményeinek ismeretére nélkülözhetlen szükséges füzeteink, egész összességükben minél könnyebb módon megszereshetők legyenek. Több évfolyam együttes megrendelésénél a következő nagymérvű árleendést nyújtjuk:

Az I. évfolyami	12 füzet ára 2 frt. —
A II. évfolyami	12 „ 3 „ —
Az I. és II. (együtt megrendeit) évfolyami	24 „ 6 „ 50
Az I., II. és III.	36 „ 6 „ 50

A füzetek bérmentve, keresztkötés alatt küldetnek.

Az előfizetési összegek, legczélszerűbben pósta-utalvány útján a „12 röpirat“ kiadóhivatalához, (Budapest, VIII. Gyöngy-tyuk-utca 8. sz. I. emelet.) vagy pedig Bartalits Imre könyvnyomdájához (Budapest, Eszterházy-utca 12. sz.) küldendők.

Egyes füzet ára 40 kr.

A „Füstölő“ és a „12 röpirat“ kiadóhivatalai közt az a megállapodás jött létre, hogy e két vállalat együttesen 5 frt évi előfizetési áron rendelhető meg. Ebből folyólag a „Füstölő“ eddigi előfizetői is a „12 röpirat“ III. évfolyamát 3 frton rendelhetik meg.

Rendkívüli kedvezmény

„Füstölő“ és „Rebach“

t. előfizetői részére.

Viszonozni óhajtván azon várakozásos felül tapasztalt pártfogást, melylyel t. előfizetőink bennünket megleptek, mi is meglepetést s rendkívüli kedvezményt kívánunk nyújtani t. előfizetőinknek, midőn a nálunk megjelent, a világirodalom legszebb remekműveit s legérdekesebb regényeit oly mesés kedvezményáron adjuk, ami egészen ajándéknak mondható. Ily olcsó áron a házában bizonyára még senki sem vett könyveket.

Adjuk inkább kedveskedésből, s azért, hogy terjeszszük a jó irányú könyveket a zsidó kiadók által a könyvpiaçzra hurczolt frivol füzemunkák helyett.

Egy-egy kötet ára csak 25 kr

A párisi mohikánok.

Dumas Sándortól.

A világirodalom egyik legremekőbb alkotása, mely mellett, hogy mily nagy figyelem és érdeklődést keltett, hiven tanuskodik az, hogy rövid idő alatt annyi sok kiadást ért. — 17 kötet. (3332 oldal). = 4.25

A hét főbün.

Sue Jenő

világhírű regényeicslusa, mely a következő hét külön regényt tartalmazza: 1. Egy hercegnő. (A kevelység.) 5 kötet. — 2. Bastien Frigyes. (Az irigység) 3 kötet. — 3. A pokol tüze. (A harag) 2 kötet. — 4. Madeleine. (Az érzékiség.) 2 kötet. — 5. Mihály rokon. (A restség.) 1 kötet. — 6. A milliomosok. (A fősvenység) 2 kötet. — Gasterini orvos. (A torkosság.) 2 kötet. — E 17 kötetből álló világhírű regényeicslusa csak együtt rendelhető meg 4 frt. 25 krért.

A nyomorultak.

Hugo Victortól.

„A nyomorultak“ a regényirók királyának, Hugó Victorinak legmerészebb költői örökbecsű alkotása. — Myriel püspöke a keresztényi ajtatosság igazi példánya, valódi szent és hős. Valjean János, a gályarab igazi tragikai alak s Cosette a költői szerelem tiszta hű képe. E mellett a franciaia forradalom nagy alakjai képezik az érdekes háttért. — 12 kötet. (2304 oldal). = 3 frt.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS BARTALITS IMRE KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postai bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 2 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
hová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
Egész oldal 20 frt.
Fél oldal 10 frt.
Negyed oldal 5 frt.
Kéziratok nem adatnak vissza.

TISZA-ESZLÁR...

Tisza-Eszlár Juda gaz fájának,
Saktereknek gyászos fellege!
Zúg a vihar! menydörög az égbolt,
Keble bösz villámokkal tele.

Bösz haraggal

Jön a vihar, —

Bösz haraggal — szerte dúlva,
Amerre csak viszi útja —
Rettentően pusztít, emészt, éget,
Elkotorja mind a söpredéket.

Ronda népség jogainkat sérti,
Fosztogatja, — rég tiporja már!
Lélekölők viperafájára
Most az ítéletnek sorja vár!

Az ítélet

Elközelget . . .

Elközelget a bitangra
Egy végzetes pillanathá' . . . !
S az igazság napja tiszta fényben,
Mosolyogva ragyog fönn az égen.

Mosolyogva ragyog fönn az égen,
Melyet gyakran gyászfelhő fedett.
Elborítani azt a napot többé
Nem lehet, nem szabad senkinek!

A korongja

Eddig, hogyha

Fellegben volt elrejtőzve:
Kibuvik mostan belőle,
S ragyog tisztán, hő sugárral, fénynyel,
Jólétet hint, üdvöt áraszt szélylyel.

Mit sem ér a talléroknak fénye,
Mit sem érnek zsidóérdekek!
Vért lemosni éles sakterkésről
Most már ilyenekkel nem lehet.

Cselszövények

Mit sem érnek!

Kiviláglik minden gazság,
Diadalt ül az igazság!
Diadalt ül . . . ideje is végre . . .
Hejh! beh sok seb kiált föl az égre.

Képmutatók, álruhában rejlődik:
Elnézitek, hogy elpusztulunk'?
Elnézitek, hogy mint szivattyuzza
Ez a fajzat pusztuló honunk?

Egynek — vére,

Másnak — pénze

A bitagnak áldozatja; —
Büntetlen senki se hagyja! —
Visszadörgik a sok „jaj“-t a bérczek . . .
S a szenvedők szebb jövőbe néznek.

Tisza-Eszlár, Juda gaz fájának,
Saktereknek gyászos fellege!
Zúg a vihar! Menydörög az égbolt,
Keble bösz villámokkal tele!

Bösz haraggal

Jön a vihar,

Bösz haragja — szerte dúlva
Amerre csak viszi útja —
Rettentően pusztít, emészt, éget,
Elkotorja mind a söpredéket.

Mennek a zsidók.

— Hirlapi cikk tiz év múlva. —

A magyarországi zsidók utolsó szállítmánya a tegnapi napon hagyta el a trieszti kikötőt, tova evezve azzal a tizenkét hajóval, melyeket II. Salamon zsidó király bérelt ki Jeruzsálembe szállíttatásuk céljára.

II. Salamon zsidó király gazdag ember; hogy ne volna az, hiszen az európai fejedelmek erszényeiből milliókra menő kamatokat zsebre vágott Rothschild családhoz tartozik, hanem azért a gazdag Schlojmi ő felsége aligha meg nem sokallta az utköltiséget, a melybe leendő alattvalóinak Jeruzsálembe szállíttatása került.

Először is minden zsidó éhenhaló szegénynek jelentette be magát, aki csak úgy képes utra kelni, ha az uton Schlojmi ő felsége költségén láttatik el macszeszszel, barchesszel, libamájjal és vöröshagymával. Pedig hát volt kikötők számos pesti bankár, háromszor, négyszer megbukott nagykereskedő, egy csomó földbirtokos és nagyszámú regale-bérlő, hanem azért valamennyi földhöz ragadt szegénynek vallotta magát és esküdött mennyre-földre, hogy az imádságszíjjánál, meg a sok gyerekénél nincs egyéb vagyona.

Hanem ez meg csak a kisebb baj volt, a nagyobbik baj már a rendőrség beavatkozását is szükségessé tette. Alig gyűltek össze a kikötőben istennek választott népei, már is szörnyű handlérozás, merész vállalatok és nagyszabású gründlások indítottak meg. Az egyik gyufát árult, a másik ucskha phurtékát vásárolt, a harmadik váltó- és bank-üzletet hirdetett, a negyedik szenálnak ajánlotta magát; hanem aj vaj! — mindenik vállalkozónak száz, meg száz konkurrens akadt; mindenik a másik által gründlott gescheftet akarta tullicizálni, legyalázní s a magáét földicsérni, szóval: az érdemes urak nem voltak képesek egymást befogni, üzleteiket virágzásba hozni; volt is jajveszékélés; sokan mondták: hogy vége a zsidó-világnak, mert maguk közt meg nem élhetnek, nincs magyar ember, akit befoghassanak, kizsebelhessenek, megnyuzhassanak. Az erős üzleti konkurrencianak az lett a vége, hogy a zsidó urak közt szörnyű háboru támadt. Kezdetben csak köpködtek egymast, hephepeztek, nyelvüket öltögették, majd egymás hunczutkáját, szakalát kezdték tépni. A nagy gezereser mankójára támaszkodva elővánszorgott Eötvös Károly, a hajdani híres tiszazslári saktervédő tisztelbeli, most már valóságos zsidó, s minden fufangos ékesszólását elővéve, kibékíteni igyekezett egymással verekedő hítsorsosait. De csuful megjárta vele; a legdühösebbek közrefogták a híres sakter-védőt, kitépték a szakalát s végre az egész embert beledobták a tengerbe; az Adria hullámai nyelték el a hírhebt ügyvédet; — no, de vizagstalhátja magát azzal, hogy a zsidók közt rosszabb sors is érhetne volna.

Ekkor aztán beavatkozott a zsidó kravallba a trieszti rendőrség is. Azonban nem akadt sok dolga. Az első szuronyos puská látára úgy szétfutott a sok zsidó, mint a csirkék, midőn a héja közéjük csap. A rendőrök azonban keresték a tetteseket, persze ta-

gadta mindegyik, hogy a verekedésben része lett volna. Nehányat azonban mégis lefűleltek a rendőrök. No hiszen lett erre irtoztató jajveszékélés! Most bánták meg, hogy Eötvösüket a tengerbe dobták, ki fogja most már az „ártatlanul“ elfogott zsidókat védelmezni. Hosszas tanakodás után végre előhurozoltak a hajó-kabinból egy podagrás vén embert; Seyffertnek hívják a jámbort, s azt mondják, hogy évekkkel ezelőtt kir. főügyési helyettes volt Magyarországon; a tiszazslári bünper tárgyalás alkalmával csapott fel zsidónak. Seyffert ur aztán, régi természetéhez híven, vádolta ugyan az elfogott zsidókat, de olyanformán, hogy a vádbeszéd tulajdonképen védbeszéd volt. A rendőrség végre megunta a sok zsidóskodást, a börtönből elővezettette a letartóztatottakat, s valamennyit a hajókra internálta; onnét nem volt szabad az orrát sem kiutni egyiknek sem. Másnap reggel aztán felvonták a hajók lengyel-zsidó kaftánokból készített zászlóit és a zsidók tova eveztek a sik tengeren. Irják, hogy a trieszti kikötő-parancsnokság kétszáz emberrel három napig separtette a rakpartot, amíg a zsidók által hátrahagyott szeméttel képes volt eltakaríttatni.

Végre tehát megszabadultunk zsidainktól. Az országgyűlés bölcs intézkedései: az emancipacionális törvény eltörlése, a keresztény vért kívánó orthodox zsidó ritus gyakorlásának szigorú megtiltása — meghozták az óhajtott eredményt; a zsidók kivándoroltak zsidó-országba. Hogy fognak ott egymás hegyénhátán megélni: az az ő dolguk.

Hát mi hogy élünk meg nélkülük?

Szorgalommal, takarékossgal majd csak boldogulunk és pedig bizonyára ezerszer jobban boldogulunk zsidók nélkül is; igaz, elvitték a tőlünk kicsalt sok pénzt, de az áldott termőföld, melynek áldásait ezentul nem a zsidók rakják zsebre, majd visszaadja lassanként, a mit a zsidók elharácsoltak.

Végül megemlítjük, hogy a „Füstölő“ című antisemitikus elczlap 1893. évi július 1-én, a jól végzett kötelesség öntudatával, megszűnt. **Messzelátó.**

Hogy főztek le a zsidó daktert.

Nehéz dolog a zsidót lefűzni, hanem F. polgártársunk K.-n ezt is megcelekedte.

Beteg volt a fia F. uramnak és a saját kocsiján kétszer vitte el a beteg fiúhoz W. zsidó daktert; nem messzire, csak a szomszéd utcába.

A második látogatás után a dakter szokásos szemtelenséggel követelte a látogatási díjját.

F. uram mándlija zsebébe nyul és leszámol az orvos asztalára 8 forintot.

A zsidó azonban keveselte a tisztesség és honoráriumot s azt hitte, hogy a vagyonos földmivestől többet is kicsalhat.

— Mit ghandal, t. bhorátam, nadjjon khevés ez, khétszer annyit is megérdemelnek.

— Ugy hát majd holnap küldöm meg, mert ma nincs több nálam, — szolt F. uram, besöpörve a pénzt.

Másnap aztán kapott a dakter F. uramtól egy bepecsételt jókora csomagot. Nagy kapzsisággal kibontja, s talál a csomagban legjobb fajtájú, jókora nagyságu — t i z e n h a t v ö r ö s h a g y m á t.

Ösrómai lelet.

— Találtatott Ó-Budán a Mátyáshegyen. —

(Magyaroztatát nyelvtudóunk a jövő számban adja.)

OKMÁNYTÁR.

„MAGYAR HIRLAP”
35. sz. 1849. decz. 25. kedd.

„Hivatalos Értesítő” rovata alatt a czimzett lapnak, a következő hirdetés találtatik, lapszám 144:

Ó v á s!

Táfler Izsák, czeplédi zsidó csempeskedett (igy): hogy ő egy törtéti embernek 500 forint kölcsönözne lennék érte kezés. En a kezességet elfogadtam, de nem szóbeli perre, ő pedig a pénzből uszorába 100 forint előre kifogott, adott 400 forint, melyet ezen ember le is tisztázott, s Táfler mégis a contractust mai napig magánál tartja, hogy azt vagy azon az emberen másodsor, vagy rajtam harmadsor is megvehesse. Sőt, hogy uszoráját és család zsákmányol hasznát negyedszer is megkaphassa, midőn én Czeplédtől pár hétig távol voltam, halálom hallatszott, oly hamis contractust koholt, s nevemet alá pingálta, hogy én nekie nemcsak kezességi, hanem 360 forint egyenes adósa vagyok s azt tőle készpénzben vettem volna fel. Hogy pedig akkor talált olyanokra, kik előttemezéskép aláírták, bátorságot vett és engem szóbeli peren megfosztani kísérteni nem iszonyodott. Hamis az uszorás első contractus, mert tartozatlan is, elég van érte téve és azért tartja, hogy másodsor is akar vele fosztogatni. Hamisabb a 360 frtos; mert soha alá nem írtam, s annak előttemezői adósság, s más végett zsebébe dugottall érdekletek. Leghamisabb a követelés; mert a követelt pénzt soha le nem olvasta, ha azt szemtelenkedik is a kohalmányban hazudni: hogy készpénzben vettem fel, sőt hogy kamat nélkül, a mit fel sem lehet tenni ily pogány zsidókról. — Nehogy tehát a két hamis koholt kötelezvényekkel ezen különben is rovásos zsidó vissza élhessen, gyermekeim s ném hozományi jusok óvására, ezt ennel országszerte hirdetem.

Váróczy Gábor,
czeplédi lakos.

Bálint gazda töprengései.

Köpköd a zsidóság, éppen mint a macska, hé felmérgeztik, felborzalja szőrét. Előbb Móriczot pökték le, majd Cseresnét. Méltó eljárás, mely eléggé jellemzi a zsidók benső piszkos jellemét. No, már nem tudom, azután a nagy hü-hó után micsoda jutalmat kapnak a sakterek. Azt hiszem, ha lógnának a levegőben, az igen ellensúlyozná a mostani kánikulai melegüket, vagy pedig hűsre tennék.

De mit akar az az Ötvös. Már csak ezudarság, amit elkövet a pökdősésben. Még az én prókátorem — pedig az nagy róka — se követ el annyi tolakodó dolgot, mint ő. Alighanem kimegy Párizsba s kompánistája lesz a Rócsild bankároknak. Csuda, hogy Móriczra még rá nem fogták, hogy halott. Már nekem nincs olyan furfangos, hunczfutságra való eszem, de magyar becsületemre, természetes észszel mondom, hogy én biz' felkötteném a bűnösöket.

Szaladt hozzám a multkor Áron, a boltos és gabnakereskedő, hogy fizessem le neki a már régen általa nyakamra tolt kölcsönt, ő visszaadja a váltót, kamatot se kér. Elbámultam, mert tudom, hogy a zsidó mind oroztátlan, nyomorult. Nü mit bámulja magát. En biztosítani akarom mogamat s nem várhatom a nyomtatás végét, mire a terminus volt. — Ahá zsidó, — mondtam, — megrökönnyödtél már uge a tiszta-eszlári keserü pohár tartalmától. Elmentem az esküdt és kurátor komámhoz és szemébe vágтам Áronnak a kamattalan kölcsönt. Nem tudom soha feledni azt, hogy egyszer nem csapott be a zsidó.

Most már az aratóknak is antisemita nótái vannak. Tudja Isten, ezeket sokkal jobban szívük mélyéből dalolják, mint az eddigieket, a vége tet-zsikk nekem legjobban, s ez az: „Üsd a zsidót! hep! hep! hep!”

ÁLOM.

KRÓNKA.

JULIUS.

3-án. Meghatók a végzet útjai. A korszerű és üdvös világ eszmének, az antisemitizmusnak egyik hű bajnokát Nendtvich Károly híres tudósunkat és egyetemi tanárt multkoriban Szekesen, Tolna megyében felléptették képviselőnek, s bár a választásnál nem is volt teljes a győzelem az idő rövidsége miatt, de a nagy eszme a választó kerületben diadalt aratott. Mindenütt van szemét salak, így volt ez itt is, mert e választókerületnek két községe, u. m.: Kocsola és Szántó lakossága még nem ébredt fel a többi között s mély álmomban szendereg a zsidóság nyomása alatt. E két község volt a legmegátlakodottabb, s Nendtvich ellen szavazott. Isten útja látszik ki azon csapásból, mely e két községet jégverés alakjában sújtá a választás után néhány hét múlva, mely jégeső a környékbeli Nendtvich pártbeli falvakat mind megkímélte. Köszönheti ezt a két község lelketlen vezetőinek, kik belovították őket a semitizmus elnyelő örvényébe, s így az uristen haragját is magukra vonták.

5-én. A mátészalkai választókerületben b. Petényi Péter választott meg képviselőnek: A kerületbeli antisemiták mind

reá szavaztak, mert őt antisemitának ismerik. S ennek köszönheti b. Perényi Péter fényes megválasztását. Különbömben majd meglátjuk, hogy fog-e új képviselőnk nyiltan az antisemita képviselőkhöz csatlakozni, vagy pedig ő is csak a t. ház folyosóján lesz-e antisemita; mely utóbbi esetben majd a jövő évben tudni fogják a kerületbeli antisemiták, hogy mi lesz a teendő. — Egy választó.

7-én. Gálszécs városka se válik Zemplén megyének becsületére, mert lakóinak egy része bir ugyan látó szemmel, de mégis vak, amennyiben a kath. egyházi gondnokságra zsidót választottak. Nem volt ott lökötő, ki külömben megérdemelte volna e tisztas hivatalt mint egy zsidó? Szegény! Szegény tatárok!

11-én. Ötvös Károly saktervédő tyúkprókátort a pest-megyében levő tinyei zsidóhitközség tisztelheteli jordánna választotta s tisztelete elismerésül diszsakterkessel (szűz goj lányokba betétárhittel), ő és új foktői fokhagymakoszorúval és saját nevelési libamájával szerencsételte. Egy lelkes foktői antisemita azon kérdést koczkáztatta meg, hogy vajjon 5vös Károly remek rituális vágást teendő metszjelölt körül fog-e sakteroltatni? Majd ha a gyilkos sakterek ama bizonyos fán lőgni fognak, bizonyára: igen.

VALÓSÁG.

Meddig tart még . . . ?

Meddig tart még, meddig szentelen zsidóknak
Közvéleményt, törvényt kijátszó hatalma?
Meddig tart e ronda, alattomos népnek
A magyar nemzetet letipró uralma?
Ördögre nincs-e már szüksége pokolnak,
Hogy minden ördögi idefent bolyongnak?

Eddig csak megjárta . . . hiszen eddig csupán
Pénzünket vették el . . . most vérünket veszik;
Eddig uzsorával pusztíták a népet, . . .
Most már sakter-késsel halálra keresik; —
Eddig csak titokban üzték a gázságot, . . .
Nyíltan üldözik most a szent igazságot.

Ott van Tisza-Eszlár, itt van Nyiregyháza;
Ott a gyilkos liga, emitt a tagadás;
Arczul verése az erkölcsnek, törvénynek,
Büntakaró banda, szentelen hazudás;
Bekötni a szemét a jog istenének;
Ez dicső morálja Izrael népének.

Meddig tart még ez így? Hát már nincs önérzet?
A magyar nemzetnek kiholt büszkesége,
S türi, bárgyun, türi, hogy majd nemsokára
Ujjonghat a zsidó: Hunniának vége —?
Addig türi, míg a gyáva, undok féreg
Megőrli gyökerét az erdők tölgyének?

Nem! Istenemre nem! Felébredünk végre! —
Nem kell nekünk fegyver, nem kell irtó angyal;
Kezünkben a jog és törvény pallósával,
Kömmen végezzünk e hitvány, gyáva fajjal . . .
S megregulázzuk majd a sok khóser zsidót,
Ha eltöröljük az emancipációit.

Igazmondó.

Jól megfelelt

Keményen össze szólalkozott a csendbiztos Izig árendással. A csendbiztos kifogyva az adta-teremtettéből, végre azt kiáltja:

— Te rongy!

— Nü? Tolán moga már papiros? — felel vissza egykedvűen az árendás.

ZSIDÓ-POÉZIS.

»AGOTHA KISSASSZONY.«

Táblabíró volt az édes apja,
Takaros kis földjét rája hagyta.
Rája hagyta szent örök emlékül,
Minden írás, testamentom nélkül.
De minak is kellene az épen,
A nélkül is megélhet rajt szépen.

S föl jussát, mint az édes apja
Folyton őrzi, folyton kapargatja
S meg is élne szépeken beléje,
Ha nem volna annyit terhelje.
Schlajmi zsidó legalább azt mondja,
A többi már a kissasszony gondja.

De azért még nincs más baj a házba,
Más az, améit van ő mindig zászba,
Kéves még az apja szép emléke,
Hát azért csak elviseli őre.
S egybő iránt menne is a dolga,
Csak egy titkos aggályos no volna...

S im az aggály harmadnapra napra,
Mindjárt reggel korán, virradatra
Megalóult. Oh gyálszat, szegény...
Szent Isten, hát most mi tévő légyen?
Pördül a dob, árverésre pördül.
A kissasszony szeméből köny pördül.

Schlajmi zsidók, kiknek orra görbe,
A dob mellé oda állnak körbe,
S a szép vagyoni még azon nap delég
Kíméletlen elkötva-vetykék.
Hjába minden meg kell lenni néki,
Ha már a törvény is úgy itéli...

Sirva megy el tehát a törvényre,
Hogy a zsidót bíntessék meg érie,
Kinek sosem tartozott az apja
S mégis ilyen nagy csufaságra adta.
S így a törvényt addig-addig kéri,
Mig az végre segélyét igéri.

Menjen haza, nemzetes kissasszony,
Könyvet azért sohase fakasszon,
Majd kijön a zsidó ravaszága,
S vissza kerül őst gazdaságra...
De Schlajminak is van ám rá gondja,
Hogy a vesztjét magára ne vonja.

Hát mért volna a jámbornak nézve,
Ha már másként nem juthat az kére,
Tudja ő jól, mit kell véle tenni,
S hogyan lehet igazságot venni,
Nem is ez az első eset nála,
Hát a módját könnyen kitalálja.

Ügyét pénzzel könnyen ellenőrzi,
A kissasszony lépít megelőzi
S hjába fakad érzékenyen sirva,
A törvényben másként van megírva.
S így az ügye vagy egy két hó óta,
Veszve van már, nem tehetnek róla.

Mert a zsidó híven kimutatja,
Hogy tartozott az ön édes atyja
Szaz forintot, húsz ezstendő óta
S tartozását soha le nem rötta,
S a kissasszony, ha ép úgy kívánja,
Unnepélyes esküt is tesz rája.

Véged, véged, szerencsétlen árva,
Saját birtokból vagy kizárva,
S hjába mondd, hjába értesíted,
Hogy az apád régen eleget tett...
Schlajmi zsidó azt csak moga tudja,
Hogy került hozzá vissza a „nyugta“.

*
„Reszket a dér sárguló haraszton“,
Szólgálni ment Agotha kissasszony.
S két kezével szerzi minden napra,
Amiből teng szegény, öreg anyja.
Schlajmi zsidó pedig őrí kénytelen
Koozsígat a „jóságain“ széjlet.

Maczesz.

Egy hatosból három forint.

Hogy lehet egy hatosból egy óra alatt három forintot csinálni? Ezt a problémát következőleg oldá meg egy gyula-

fehérvári zsidó árendás család. A kocsis többet hajtott fel a hegy levéből, mint kellett volna, s három ló kiszabadult az istállóból. Három ember elfogta és behozta a lovakat; a gazda nem lévén otthon, a veje fizetett a 3 embernek 10 krt. Haza-tér az ifjú zsidógazda s a vő előadja, hogy 60 krt fizetett a behajtóknak. Csakhamar hazajön az öreg gazda, s fia előáll:

— Tatheleben, fizettem a behajtóknak z wei gulden a lovakért, add meg!

Az öreg zsidó rázza a fejét, s kifizeti a 2 frtot. Nyomban beir a könyvbö 3 forintot, s hívja a kocsis.

— Te részeg goj, gaz siheder! A luvak kiszabadultak, három ember behozta őket, s fizetnem kellett nekik három forintot. A mult hónapról benn maradt még nekied nálam 3 forintot, ezt odaadta a behajtóknak, tehát nincs van benn több béred.

A kocsis rázogatja mámoros fejét s azt mondja:

— Hej, sokba került nekem az a dupla krétás Áron korcsmáros fukszinos bor! Az úristen (nyila) sokszorosan áldja meg Mózes urat, de jól elintézte ezt az ügyet.

A „vén osataló“.

Isméri mindenki, a jordának legjobban. !Beletüi ormányát a zsidókérdésbe, környül metélj létere az altató „Pesti Naplopó“-ba és a sajtakaró semita szagú zsurnálokba firkál számos tudalekoskodó cikket. — Ugy hívják, hogy öreg Pólszkyh Feri, a vén cstatoló. Nyerit már régóta a zsidók mellett a pusztába, de nyerítése olvasatlan hangzik szét, mint a kiáltó szó. Kiment a „nyirók és nyű vészek“-kel a magyarok remetéjéhez, Kossuthhoz semitáskodni. A nemzeti-muzeum számára ki fog tömetetni, vagy zsidó páln-kába fog eltetetni.

A „hálás“ zsidó.

— Elbeszélés. —

Zordon hideg idő van. Sürfi, nagy pelyhekben hull a hó; hideg szél sívült keresztül a fák zúmarás koronáin. Minden élő lény elrejtőzik; menhelyet és oltalmat keresvén az idő mostohasága ellen. Aki csak teheti, a kandalló mellé húzódik s onnan hallgatja a szél sívültését.

A b—i erdőben a fák szélhánnya ágainak egyhangú zúgásába csak a farkasoknak, majd távolról majd meg közelebből hallatszó üvöltése vegyül; egyébként pusztá és elhagyott minden.

Ki hát azon szerencsétlen halandó, ki eme rettenetes időben mintegy daczolja az elemekkel gyalog mert útnak indulni? kitéve magát a megfagyhatás veszedelmének, vagy hogy az éhes farkasok tarstának fölötte lakomát.

Amott közeledik már, látjuk az erdő szélén bekanyarodni az ország-utra, mely a sürfi erdő zúmarás fái közt vezet tova. Már-már azt is kivehetjük, hogy egy jókora terhet emel; mely pedig igen súlyos lehet, mert időnként meg-megáll; egyik kezével göröcs vándorbotjára támaszkodik, míg a másikkal a verítékét törli le arczáról, mely a hideg idő daczára is el-elborítja homlokát.

Bizonosan valami szegény vándorló, kit csak a legnagyobb szükség kényszeríthetett arra, hogy ilyenkor útnak induljon.

De mi ez? mintha gyorsitaná lépteit? Igen! Egy kissé kitérve az útból, szeméit egy bizonyos pontra irányozza; hol alkalmasint valami feltűnőt vehetett észre. Egyszerre csak megáll, ledobja terhet s lehajolva a földre, félig felemel egy a hóból kilátszó barna tömeget. Ah! látjuk már. Abban a hóból kilátszó barna tömeget, mit előbb még tisztán nem vehettünk ki, most már világosan egy emberi alakra ismerünk.

Szent isten! bizonosan valami szegény utas, ki az utazásban kimerülve talán az éhség és hideg miatt összerogyva, megfagyott.

Vándorunk, miután néhány pillanatig vizsgálta volna a szerencsétlent, — kinek arczán a halál kinyomata ült; ajkai kékes feketék, szemei beesettek, ujjai pedig a hideg miatt megdermedve voltak, — egy fájdalmas sohajban tört ki.

Egyszerre valami jutott eszébe, hirtelen annak ruhája alá nyulva, kezét szívére tevő a szerencsétlennek. Ekkor kissé vidámabb arcczal mondá mintegy magához beszélve: „Még nem színt meg dohogni, meglátom, segíthetek-e még!” S felede saját nyomorúságát, gyorsan kivész málhájából egy csomó ruhát, melyből egy jó vörös borral tölt üveget húzót elő, melyet gazdája adott neki, hogy csak tegye el, majd jó lesz az úton, az ilyen czudar időben legalább egy kicsit fölmelegíti.

Szétfeszítvén azután a szerencsétlennek erősen összecsu-kott fogait s néhány csöppet öntött szájába a folyadékot; azután elkezdi dörzsölni halántékait, közbenként ismételtén öntvén egy-egy kicsit a szájába. Olyan szeretettel ápolgatá, mintha csak saját édes atya lett volna; összes élet erejéből iparkodott életre hozni.

Nem sokára az élet némileg visszatérni látszott a megdermedt tagokba; arca halvány pirt nyert, ajkai rángatózani kezdettek, végre fölveté szeméit... tétovázva tekintett körül.

— Hol... va... gyok? — nyögé tőredezve.

— Ne féljen semmit, — szóló vándorunk, — itt ez az üveg, csak igyék addig, míg én elmelegyek amoda (mutat egy fölhalmozott rakás fára), fát hozok tüzet rakni, hogy kissé fölmelegedhessék, mert látom, nagy szüksége van egy kis melegre. — S azzal eltávozott.

Kevéssel később pattogó tűz mellett látjuk a két ismerlent.

A vándor málháját kibontva valami ennivalót vesz ki, s kínálja vele a másikat. Szegénynek magának sem volt több, de szívesen megosztotta azon szerencsétlennel, kinek, mint ő gondolta, nagyobb szüksége van rá.

— Köszönöm, — szóló ez, miután egy keveset evett volna; — ön életemet mentette meg; ön nélkül kétségkívül itt kelle vesznem. B-be akartam utazni, de már tovább nem mehettem az éhség s hideg miatt; lábaim megtagadták a szolgálatot, s itt eszméletemet veszve lerogytam. Azóta mi történt velem, nem tudom. Én Grünhut Dávid vagyok, — szóló tovább, — most már folytatni fogom utamat B-be. Mielőtt azonban

elválnánk, szeretném tudni, kinek köszönhetem-e megmentésemet?

— Én meg Magyar Sándor, kovács legény vagyok, — szóló a vándor, — K-ban dolgoztam egy év óta s most én is B-be szándékozom. Ott van szegény özvegy anyám, meg két kis árva testvérem, kik a legnagyobb nyomorral kénytelenek küzdeni. Egész év alatt szorgalmasan dolgozván, heti bérémből jelentékeny összegecskét raktam össze, és pedig mint itt látja (ezzel egy tárczát húz ki zsebéből,) kerekzámán 60 forint. Az indított arra, hogy ilyen pogány időben útnak indultam, hogy e kevés összeggel szegény jó anyám s két kis árva testvérem nyomorán enyhítsek. Most pedig miután mindketten egy helyre szándékozunk utazni, együtt mehetünk, s így legalább egymásnak valamiben némiképp segélyére lehetünk.

A zsidó, mert most már tudjuk, hogy csakugyan az, örült. Az utitársnak örült-e, vagy minék? látni fogjuk.

Sándor, most már csak így nevezük őt, összerakta máháját, mialatt a zsidó megtörülvén arczát az aludt vércsöppeltől, mért esése közben csakugyan rítul összehasogatták arczát a cserje tövisei, melyre éppen arcczal esett, ő is készen volt a további utazásra.

Utközben a zsidó váltig panaszkodott, hogy a vállá nagyon fáj. — Mikor elestem, beleüthettem — ugymond — valami tuskóba.

Sándor nem győzte vigasztalni.

Egy pár órai utazás után előttük volt már B., utazásuk czélja. Ekkor a zsidó azon ürügy alatt, hogy neki itt a szélső házak közt van egy ismerőse, letért az országútról. Tulajdonképp pedig az volt czélja, hogy ne lássák őt Sándorral együtt bemenni a városba.

Külön váltak tehát, és Sándor nagy léptekkel haladt; már előre örült annak a pillanatnak, midőn szegény anyját viszontláthatja.

Nem irom le a viszontlátás örömeit, hiszen mindenki tudni fogja, mily örömmel szorította koblére az anya szeretett gyermekét, kit már egy hosszú év óta nem látott.

Miután a viszontlátás első örömein keresztül estek, se hossza se vége nem volt a sok kérdésnek. Milyen helyed volt? Nem volt-e azóta valami bajod? Gondoltál-e ránk sokszor? stb.

Kis testvércéi is körülfigták ártatlan kérdéseikkel. A kis Gyula gyermeki csintalansággal belekapaszkodott Sándor karjába: „Ugy-e bácsi, nem megy el többé tőlünk?”

De már erre nem felelhetett; mert abban a pillanatban fölnyilik az ajtó s a törvény két embere lépett a szobába.

— Magyar Sándor! — szóló az egyik, — a törvény nevében, foglyom vagy.

Sándor el nem tudta képzelni, ébren van-e vagy álmodik. Hiszen ő nem vettét soha életében senkinek; miért akarják tehát őt elfogni?

Képzhetjük a szegény ifju zavarát.

De ez nem tartott sokáig, mert egy durva kéz nehezedett vállára, mely fölrazta ámulatából; s azon durva kéznek tulajdonosa csak annyit mondott, hogy „marsch”.

— De kérem, — szabadkozók Sándor, — én nem vétettem senkinek; mit akarnak tehát velem.

Erre már a feleletet puska tusával adták meg neki. Ennél aztán már nem volt világosabb argumentum, mely jobban meggyőzte volna Sándort arról, hogy már mostan csakugyan mennie kell.

Jól van hát, gondolta magában, ha már menni kell, hát gyerünk. Itt bizonosan valami félreértésnek kell lenni a dologban, aminek úgy is ki kell derülni, s akkor majd elbocsájtanak.

Egy pillantást vetett még édes anyjára, ki a kétségbeeséshez közel volt már, legkevesebé sem tudván, miért ragadják ki gyermekét anyai karjai közül. E tekintet mintegy azt látszott mondani: légy nyugodt jó anyám, hiszen én ártatlan vagyok, s így nem lehet semmi bajom.

Szegény Sándor! nem is gyanított, mi vár nála. Nem tudott, hogy egy alávaló, szivtelen pöccza kapzsásgának vagy áldozata.

Sándort a megye épületébe vezették egy nagy terembe, hol már akkor a bírák együtt ültek komolyan, hivatalos arcczal. Amint a terembe lépett az ártatlan fogoly, mindjárat az első, akire tekintete esett, Grünhut Dávid volt, ki a bírákkal szemben ült.

Sándort két fegyveres fogta közre, ki ártatlanságának érzetében nyugodtan állott meg bírái előtt.

— Panaszos! — hangzott az elnök tompa hangja, — mondja el a tényállást.

— E városba szándékoztam, — kezdi panaszát a zsidó, hogy itt kereskedésem számára egy kis megrendelést tegyek. A mint azonban a b-i erdőbe értem, egyszerre elémbe lépett Magyar Sándor, kovács legény, — kit már azelőtt is ismertem, habár vele beszédés soha nem voltam, — s kegyetlenül ütlegelni kezdett, hogy adjam oda neki pénzemet. Ime néztek a kegyes bírák arczatát is, hogy összekarmolázza s itt van a vállamon a két fül, a nehéz ütlegek bizonyítéka. Nem sok szabadulhattam tőle, odaadtam neki minden pénzemet. Nem volt sok, csak éppen 60 forint, mely bizonyosan még most is nála van. Nem kívánok semmit, csak pénzemet adja vissza. Tekintettel akarok lenni szegénységére, s csupán jószívűs égből nem követelek tőle fájdalmidjat. Csak pénzemet követelem.

Sándornak becsületes lelke ilyen égbekiáltó gázság hallatára mélyen megrendült, most látta már világosan, kit mentett ő meg a halál torkából. Eleintén nem volt képes csak egy szót is szólani a maga védelmére. Elféledett mint az újonnan meszelt fal; majd ismét a düh és kétségbeesés miatt minden vér arczába szökött. E színváltozás jelentékenyen visszatitkrozta benső lelki harcát; mit a bírák bűnös öntudat jelének tekintettek.

Megkutatták azután zsebeit, s még akkor is ott volt a tárcza, a benne levő 60 forinttal.

A zsidó a pénz láttára örömmel ugrott föl: az volt, az! — kiáltá, — megvan tehát.

Sándor, ki ekközben kissé visszanyerte nyugodtságát, hiába igyekezett kimutatni, hogy azon pénz az ő fáradságos munkájának jutalma. Nem hitték el neki. Ott volt a „corpus delicti“, a zsidó mutatta az ütések helyét, összekarczott arcát; volt tehát kellő bizonyíték.

A pénz a zsidónak azonnal átadatott, ki megköszönvén a bírák szívesességét, mély hajlongások közt távozott.

* * *

Másnap nagy néptömeg gyűlt össze a b-i megye épület udvarán. A bitófa föl volt állítva. Egy fiatal legényt látnak a helybeli lelkész karján bágdyat arczal, ingadozó léptekkel közeledni a bitóhoz.

A tömegben itt-ott mozgás támad. Helyenként ilyen beszélgetést is hallani: „Ugy kell az utonállónak, 60 forintért kirabol egy szegény kereskedőt. Rajta vesztett.“ Mással ismét: „Nem hiába, hogy statárium van, de hamar is elbánnak vele.“ stb.

Nem sokára a nép szétszórtott, csak egy asszony volt, ki nem távozott; körül ölelte a bitót, melyen reménye, boldogsága, mindene függött. Kiszenvedett ő is a bitó alatt. Az ő anyja volt.

Csutura.

LEVELEZÉS.

Tekintetes szerkeszthelődő óhraság!

Maghok othanék Phesten tsak beszélnék meg irnák mindent össze, örünek, ha olkor-olkor ujan edj tiszta-eszlári eschet olfadjja moghát, phedig ha mindhétik meghodnák az ijlenekhet, amik iljen formába thírtenik maghokat, akkor az már nem vóna óháság előltük; — mit thodnak maghok a nadj világról? ide djüjjenek maghokat ami khedves fhüredi pheszthínánkba njári idüben, megláthatnák ami júdische nadjainkat, khik phümpáschon vannak illusztrálódva a mi khiváltásunkat khépező orrok és fodrozott-hodrozott hajakkal, hát még a lábhuok, nli, de ezekről nem is beszélnék, mert én tsak a fej szhoktam tekhinteni, — aztán még miljen madjar érzelmöheek ezek, hodj tsak edj phédját is hozzak fel; hát — hát phédjának okhájáért a Herr Rozenczevy; — ez az óhraság mast adta be a khérvényét, a miszt-teriumhoz, hodj nevéjét madjarositsa, ozhánék mogha tholán oztatat ghandolja, hodj edjenes fordításban Rózsasagra madjarosítja moghát? Nem bizon, ó anál sokkal ghalantabb ember, hanem mint bizamos forráschéböl értesültem „Cser-a-g“-ra változtatja moghát, s ezt okhosan teszi; készen lesz előtte a ghobács szedés és makkal való hizlalás, vagy varju soványodás.

Irnek még edj máshikról is, de majd későbben; mast edj khérést inthézek a tekintetes szerkeszthelődő ohrhoz, ha szhives lenne megthenni. Odjanis minálunk a sakteri állomás örühesedésbe djütte maghát, és idj nekthünk edj ójjes sakterra

volna szükség, annak pediglen csakis kohén vadj levinek khöll lenni, — a java színe jól thodja most Nyiredjházába ülök magokhat, akik phedig idáig jelentkeztek, edj sem totda bebizonyítani, hodj ő kohén vadj levi volna, mert olyan levelek, amelyikbe az vóna, hodj szöletthek, nincsen; arra khérem tehát, ledjen szives ott khözeletin, a madjarországi összes zsidóság anyakönyv vezetőjét, tek. Kozarek obrat felkérni, hodj a kohiniták és levíták számára edj fel- és leszármazási tsaládfát felállithani sziveskednék, hodj idj az izráelit kimagaslana, ha létkben nem is, legalább testben a goj népség közül, s idj mi könnyen választhatnánk saktert.

Edjtotall itt azt is megírhom, hodj én már sehok billeg büntetést fizettem az adóslevelek othán, de ettől maghok nem féljenek, mert akikről a tsaládfa kiállitva lesz billeg menthes, minthán a felek azt már homlokukon közvetlen hordják.

A viszontlátihásig maradham rendes thodosítója és kész szolgálja

Piséri.

KÉRELEM!

Lapunk mai számához mellékelve veszik olvasóink a „Néplap“ egyik mutatványszámát. Igen kérjük elvtársainkat az abban közölt felhívásnak szives figyelembe vételére, s annak nagy mérvbeni terjesztésére. Hazafiai üdvözléttel

A „Füstölő“ szerkesztősége.

H. F. Hozzánk irt soribaik kérdi, miért mutatjuk ki „ellenszenyünk“ humorisztikus lapban? Ha komoly volna, jobb hatása lenne. Először mi nem egészen „ellenszenyhből“, hanem a kereszténység és a nemzet boldogulása, s megmenthetése érdekében küzdünk. Tövises, nehéz e piszkokkal való foglalkozás, de üdvös. Másodszor mi humoros, satirikus lap vagyunk. A szatira pedig oly tövis, mely szúr, sebez ugyan, de nem öl, vérig korbácsol, de érdeme szerint. Ez egy tér, mely nekünk jutott. A komoly antisemita sajtó szinte megteszi a kötelességét. Ilyen testvérnapilapunk, mely érthető módokat szab ki a zsidóság ellen, ez a: „Néplap“, ilyen a „12 rőpirat“, „Függetlenség“, „Esztergomi Közlöny“, „Testvériség“, „Ebredjünk“, olvassa át őket, s aztán okulva rajtuk, meggyőződők levele ellenkezőjéről. — P — S — M — r (T. Szarvasd). Temérdek a dolgom, alig lehet pár órára kiszabadulni az irat halmozás közül, s így könnyen érthető, hogy levelek irására, még ha Laskóra kell is az, nem érek rá. Ilanem te irhatnál a „Néplap“ számára is. Üdvözlét. — „Garabonozás“. (Győr.) Kérjük a csereviszonyt, s ha kerül onnév valami kirabcsolási való zsidó gázság. — U. B. („Fütykös“). Sárospatak. Hát elhallgattunk? Talán a kánikulai lösség elankasztá a zsidók ellen dobogó hő keblét. Fel a fütykessel. Várjuk szellemes cikkeit. Hogy mulat? Údv a füstölő kénköjtől. — A — I — f. Hozzánk intézett négy kérdésre a sakterválasztás ügyében válaszunk. Eszláron a metszők állás jött üresoldsho, egyot akartak csak választeni, de Eszter vérenek lecsapolásából keletkezett izgalom meghusitá. Hogy a sakterjelöltek mi úton juttottak azon hirhez, hogy választás lesz, az könnyen érthető. A zsidó kőbörné mint az oláh cigány, pláne az ilyen sakter és zug zsidó tanítók, kik az egész országot beboldulják. Ezek tehát titkos organumai, hivatalos előlapjai a zsidóságnak. Sakternek a közbejött akadályok miatt senki nem választott, bár a rituális diszmetészt a candidatusok Solymsi Eszteren elvögezték, bár késük, — ha eltusolják is, — beletrött. Majd meglátjuk az ítéletet!

F ő m u n k a t á r s : K É N K Ö.